

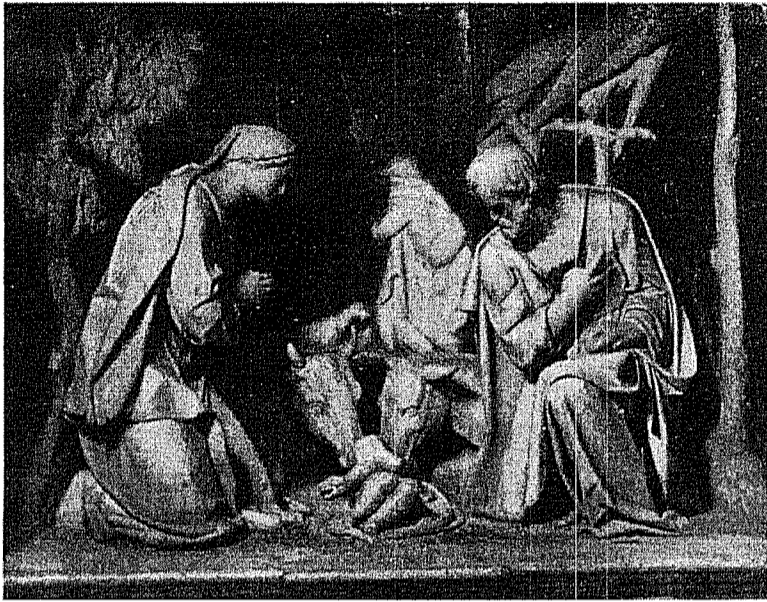
PRO Actiunea Catolica Romana

Roma - Anul VIII

Tribuna libera pentru unirea Bisericilor fundata in 1955 de
CONSTANTIN DRAGAN

Januarie 1963 . N. 80

CRACIUNUL CONCILIULUI

Arnolfo di Cambio: Nașterea lui Isus

UN INTERVIEW AL P.S. SALE MGR. V. CRISTEA

Publicăm textul interviului acordat de P.S. Sa Vasile Cristea, episcopul Catolicilor români de rit oriental în exil, redactorului Vocii Americii, interviu în care mons. Cristea, reprezentant unic al Bisericii catolice române la Conciliu, face bilanțul primei sesiuni a marelui întruniri ecumenice.

Întrebare: Care au fost obiectivele principale ale primei sesiuni a Conciliului Ecumenic?

Răspuns: În prima sesiune s'au aprobat o serie de dispoziții asupra Liturghiei, s'au discutat și îndreptat schema propusă asupra « Izvoarelor Revelației » și s'au examinat chestiunea « Comunităților sociale » radio, jurnalism, cinematograful și televiziunea. S'au dat o mare importanță, apoi, capitolului despre « Biserică » și schemei « Ca toți să fie una ». Toate aceste probleme prezentate și discutate în Conciliu pot fi socotite un contribuțiv pozitiv la realizarea scopului pentru care a fost convocat Conciliul, adică, aflarea mijloacelor celor mai potrivite pentru a ajuta pe oamenii din zilele noastre să ajungă la scopul lor supranatural și la înfrățirea tuturor popoarelor.

Întrebare: Care a fost importanța primei sesiuni a Conciliului Ecumenic pentru Biserică din Europa Orientală în general, și pentru România în special?

Răspuns: În loc de « importanța » de care-mi amintim, imi îngădui să insist mai mult asupra « impresiilor » culese aici-colo cu ocazia celei dintâi sesiuni a Conc. Vatican II. Deci: impresia pe care această primă sesiune o produce asupra oricărui observator cinstit este că Biserica Catolică se străduiește să ajute omenirea de azi să găsească valorile spirituale și morale, amenințate de curentele de gândire care nu țin seamă de Dumnezeu și de legea lui.

Felul cum au decurs discuțiile, curajul și sinceritatea cu care Membrii Conciliului au pus problemele, au dovedit tuturor că este falsă vechia prejudecată, că în Biserica catolică nu ar fi libertate și nici posibilitate de discuție și de critică.

În ce privește, apoi, impresia pe care a făcut-o Conciliul în România așa ceva de remarcant următoarele: Mai întâi de toate a fost o mare surpriză pentru toată lumea, că din România, singura țară cu un număr așa de mare de creștini, nimeni n'a venit la prima sesiune a Con-

ciliului Vatican II. Să nu uităm că Biserica Ortodoxă Română este a doua Autocefalie Orientală, fiindcă are — după Uniunea Sovietică — cel mai mare număr de credincioși. Din revistele teologice care se publică azi în România se poate vedea apoi, că în rândurile clerului ortodox român se află buni cunoscători ai tradiției teologice. Din aceste motive mare a fost uimirea tuturor; că Biserica Română nu a trimis « Observatori » la Conciliu; dupăcum deasemenea a fost mare surpriza că la noi în țară continuă încă prigoana împotriva Bisericii Catolice, încât milioane de cetățeni sunt lipsiți de dreptul de a-și mărturisii credința, deși azi se vorbește atât de mult de libertate și de posibilitatea de bună înțelegere între oameni.

Un alt fapt se poate observa apoi: Biserica rusă a fost prezentă la Conciliu. Asta înseamnă că ea pretinde să fie purtătoarea de cuvânt a Ortodoxiei. De fapt, atitudinea luată de teologii români față de convocarea Conciliului a fost o copie fidelă a celei rusești. Și totuși Biserica Ortodoxă Română n'a putut trimite observatori; n'a putut trimite fiindcă probabil trebuie să se supună întru totul dispozițiilor și intereselor rusești, după cum menționează « Giornale del Popolo » din Lugano, din 14 Oct. a.c.

Un lucru reiese deci și pentru Români din prima sesiune a Conciliului, că adică, în timp ce exponenții Bisericii Catolice caută adevărul prin discuții, în România libertatea este suprimată. În locul al doilea, impresiunea pe care o are oricine, și care se reflectă asupra absenței « Delegaților Români », este că Biserica Ortodoxă Română pare a fi forțată să urmeze dispozițiile Patriarhiei din Moscova.

Cu alte cuvinte, prima sesiune a Conciliului Vatican II a dovedit lumii că în Biserică este libertate și că oriunde dominează ateismul materialist libertatea este călcată în picioare. Ne-am bucura cu toți, dacă viitorul ar putea să desminte și să împrăștie toate aceste impresii, care nu sunt fără temei.

Întrebare: P. S. Tu va lua parte și la viitoarea sesiune a Conciliului?

Răspuns: Dacă Dumnezeu mă va ține în viață, sigur că voi participa și la celelalte sesiuni ale Conciliului. Când Sfântul Părinte Papa Ioan al XXIII-lea a dat Românilor Uniți din

exil un episcop, a intenționat prin aceasta ca, alături de celelalte Comunități din lumea catolică, reprezentate prin păstorii-lor la Conciliu, să fie reprezentată și Biserica Română de rit bizantin cel puțin printr'un singur vlădică al ei. Aș fi însă atât de fericit, dacă în sesiunile viitoare, alături de mine și alături de Părinte, în Conciliu ar lua loc și cei trei episcopi din țară, dintre care, unul e cu domiciliu forțat iar ceilalți doi, deja de 14 ani, tânjesc și se sting în închisoare, așa, cum alți 9 vlădici ai noștri s'au stins în aceleași împrejurări, din 1948 încoaace. Evident că prezența ierarhilor noștri la Conciliul Vatican II, în acest caz, ar însemna punerea lor în libertate, și libertatea însăși a Bisericii din România.

Întrebare: Aveți ceva de spus poporului Român?

Răspuns: Aș vrea să cuprind pe toți Români în sufletul meu: pe cei din Tară și pe cei din exil, pe cei din Europa, din Statele Unite și din lumea întreagă și astfel uniți fiind sufletește, să rugăm pe Dumnezeu să aibă milă de noi; să aibă milă de poporul Său și să-i binecuvânteze suferințele, iar la a doua sesiune din Septembrie viitor, să ne învrednicească a putea saluta în mijlocul nostru nu numai pe Observatorii Bisericii Ortodoxe din România, dar să ne bucurăm și de prezența, în aula sinodală, a Episcopilor noștri din țară.

De la Radio-Vatican sfântul Părinte Ioan XXIII a adresat lumii creștine obișnuitul discurs de Crăciun.

« Crăciunul anului acestuia — a spus Papa — poartă semnul Conciliului Ecumenic, care din îndurarea Domnului s'a îndrumat atât de bine. Căci în adevăr, de la 11 Octombrie la 8 Decembrie, aici, la Roma, s'au avut două luni de intensă emoție religioasă. Orizonturi blânde și luminoase s'au deschis peste capetele tuturor credincioșilor întru Christos răspândiți pe toată fața pământului, ca o invitație adresată sufletelor celor mai îndepărtate de a-și îndrepta atenția la chemarea Fiului lui Dumnezeu făcut om, la Cel Născut la Betleem. Mântuitor al tuturor oamenilor. Desigur, nici o altă solemnitate a Bisericii nu poate fi mai potrivită pentru celebrarea Conciliului și pentru a-i desemna contururile, decât Nașterea lui Christos preaslăvită în toate cerurile lumii ».

Discursul Sfântului Părinte a fost centrat pe două mari motive: pacea și unitatea. « Dintre toate bunurile vieții și ale istoriei, ale sufletelor, familiilor și popoarelor — a spus Ioan XXIII — pacea este fără îndoială darul cel mai important și mai prețios. De ea se leagă, însă, condiționând-o, lungă bună voință a tuturor și a fiecăruia dintre noi în parte ». A căuta, deci, pacea, totdeauna; a ne strădui de a o căuta și a o crea în jurul nostru pentru ca de la noi să se răspândească în lumea întreagă, a o apăra de orice amenințare primejdioasă și a o prefera oricărei acțiuni, oricărui succes, pentru a nu ostrica, pentru a nu o compromite, este datoria sfântă a fiecărui creștin, a fiecărui om ».

Sfântul Părinte a amintit apoi recentul său apel la pace conținut în radio-mesajul din 25 Octombrie trecut, apel care « a mișcat sufletele și inteligențele » și care « a deschis noi perspective de încredere și orizonturi senine de adevărată pace socială și internațională ».

Sfântul Părinte a vorbit despre « frăția episcopală », care s'a afirmat atât de splendid în timpul Conciliului. Ioan XXIII s'a oprit apoi îndelung asupra celeilalte teme a discursului său: unitatea creștină.

« Rare ori, în succesiunea erei creștine, s'a manifestat o înclinare atât de puternică spre unitate — a spus Papa. Dorința aceasta de unitate, care s'a evidențiat și s'a impus atenției tuturor prin Conciliul Ecumenic, înfrățește și strânge omenirea în jurul imaginii ideale a făgăduirii « unum ovile et unum pastor » la care aspiră toți creștinii. Este o revenire în matca comună, uneori timidă, alte ori nu lipsită de apăsări și prejude-

căți, pe care noi ni le închipuim și le putem chiar înțelege și care, cu ajutorul lui Dumnezeu, pot fi învinse.

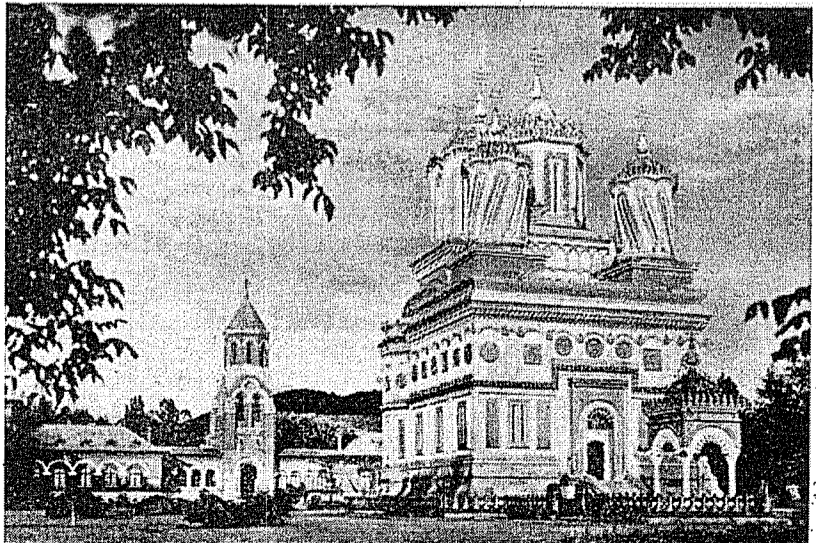
« Unum sint! Unum sint! » — a exclamat Ioan XXIII. Ca toți să fie una, așa cum Tu ești în mine, o Tată, și eu în Tine, și ei să fie unul în noi: pentru ca lumea să creadă că Tu m'ai trimis! Aceasta este ultima explicație a minunii de dragoste care a început la Betleem, și ai cărei primi soli au fost păstorii și magii: mântuirea tuturor sufletelor, unirea lor în credință și în dragoste prin mijlocirea Bisericii văzute întemeiată de Christos ».

Apropiindu-se de sfârșitul discursului, Papa a spus: « În așteptarea Crăciunului, așteptare care este luminată de reflexele Conciliului Ecumenic, ale cărui lucrări continuă cu făgăduința încoronării finale, sufletul nostru se deschide către voi cu părintească înfrigurare. Crăciunul anului 1962 să fie un Crăciun de mai reculeasă bucurie și de pace spirituală pentru întreaga societate omenescă, dar mai ales pentru temelia acestei societăți, care este familia: să fie un Crăciun de rugăciune și de meditație, pentru a coresponde dorinței Domnului nostru Isus Christos de a vedea unitatea celor ce cred în numele Său și în Evanghelia sa; să fie un Crăciun de dragoste mai intens trăit în raporturile reciproce dintre membrele Trupului Mistic, pentru o mai generoasă dăruire spre binele indivizilor și comunităților familiare, sociale și internaționale ».

Cu glas tremurând de emoție, Sfântul Părinte și-a îndreptat apoi gândul către săraci, către muncitori, către cei ce lucrează pentru sine și pentru alții, cu generozitate, cu disciplina-mintii, a sufletului și a brațelor: « Da, noi dorim să-i mângâiem pe cei mici, să-i privim în adâncul ochilor pe cei tineri, să spunem un cuvânt mamelor și taților, îmbărbătându-i să continue în datoria zilnică a vieții lor de familie! Tutozur am vrea să le repetăm cuvintele îngerului: vă vestec o mare bucurie, s'a născut, pentru voi, Mântuitorul. Și să continui cu reflecțiile. Sfântului Augustin: « Christos s'a născut și doarme în iesle, dar sprijinește în palma sa lumea;... n'a găsit loc la han, dar vrea să-și facă o biserică în sufletul credincioșilor... Să aprindem deci faclia dragostei, pentru a putea intra în veșnicia sa ».

Aceasta este realitatea Crăciunului, și aceasta este urarea pe care v'o facem, cu sufletul plin de bucurie, înțărind urarea părintească cu o lungă, arzătoare rugăciune ».

Invocând « îndurarea Pruncului dumnezeesc de la Betleem » Ioan XXIII a dat binecuvântarea apostolică « urbis et orbi ».

Manastirea Curtea de Arges

Conciliul Ecumenic Vatican II

«Incredere și realism față de Conciliu»: aceasta este, în esență, lecția conferinței pronunțate de cardinalul König la televiziune în preajma Conciliului. Credințioșii trebuie să nutrească față de Conciliu nu speranțe zădărnice sau descurajări exagerate, ci o încredere realistă, bazată pe certitudinea ajutorului dumnezeesc, pe seriozitatea și pe sensul de răspundere cu care Conciliul a fost pregătit.

Conciliul nu va fi un leac împotriva tuturor relelor — a spus cardinalul — ci va indica desigur calea cea mai bună, cea mai sigură către noui evoluții și pentru folosirea unei întregi serii de energii rămase până acum neutilizate. Privitor la unirea Bisericilor Conciliul va facilita avansarea acestei mari aspirații creștine eliminând neînțelegerile și înlesnind o mai bună cunoaștere reciprocă și legături de mai strânsă frăție între catolici și ne-catolici. Nu trebuie, însă, să ne facem iluzia că unirea Bisericilor s'ar putea realiza prin Conciliu. Conciliul nu va neglija nici o problemă, iar prin discuții sincere și leale va permite fiecăruia să-și expună în mod clar gândirea. Conciliul va constitui o piatră miliară în drumul Bisericii; credințioșii, atât individual cât și în sânul comunităților respective, pot să-și trădeze misiunea, dar noi trebuie să avem o încredere nelimitată în ajutorul lui Dumnezeu. Putem spera — a spus cardinalul — că Vaticanul II va fi nu numai un Conciliu pastoral, ci va marca un pas înainte spre fericita zi în care nu va fi decât un singur staul și un singur păstor. (*La documentation catholique*, 7 oct. 1962).

Agencia Kipa publică, în rezumat, discursul pronunțat de mons. Francis Zauner, episcopul de Linz, cu ocazia unei întruniri a Acțiunii Catolice diecezane. «Conciliul Ecumenic Vatican II — a spus episcopul — nu ne poate da, și de fapt nu ne va da un creștinism «mai ieftin». El nu va proclama adevăruri dogmatice care să nu fie bazate pe revelație, așa cum nu va schimba legea morală, permîțînd, de pildă, divorțul sau îndeplinirea morala căsătoriei. În materie de credință putem aștepta lămuriri și explicații, în care să se fie seamă de descoperirile științifice moderne, de pildă asupra creierului lumii.

Vorbind despre unitatea creștină episcopul a atras atenția că și această mare temă a Conciliului trebuie considerată cu mult realism: ar fi o utopie să sperăm într-o întoarcere la unitate vastă și imediată din partea unui mare număr de creștini. Singurul lucru în care avem tot dreptul să nădăjduim este revărsarea Duhului Sfânt asupra omenirii. Numai în felul acesta s'ar ajunge la mai strânsă legătură frățească și la o mai bună înțelegere a celor propuse de Conciliu.

«*La Civiltà Cattolica*», aduce, în numărul din 15 Decembrie 1962, câteva declarații ale mons. G. Heenan, arhiepiscopul de Liverpool, privitor la perspectivele unioniste ale Conciliului.

Omeneste vorbind, unirea creștinilor pare încă departe de a se realiza; vor trece generații, poate chiar multe veacuri, până atunci, «a spus prelatul. «Dar cum unirea depinde mai mult de Dumnezeu decât de oameni, nimeni nu poate spune, astăzi, ce minunății învoire ar putea aduce Conciliul».

Aciași revistă reproduce un pasagiu dintr-o scrisoare pastorală a mons. Heenan în care, vorbind despre unirea creștină, arhiepiscopul scrie:

«Conciliul ne va face să înțelegem cât este de absurd să luptăm împotriva altor creștini, când orice energie a noastră ar trebui să fie folosită pentru a face un front comun împotriva incredulității. Noi mergem întru întâmpinarea ne-catolicilor nu pentru a-i combate ci pentru a-i ajuta. Unul din mijloacele cele mai bune pentru a promova unitatea creștină este acela de a da informații despre Biserică pe înțelesul tuturor».

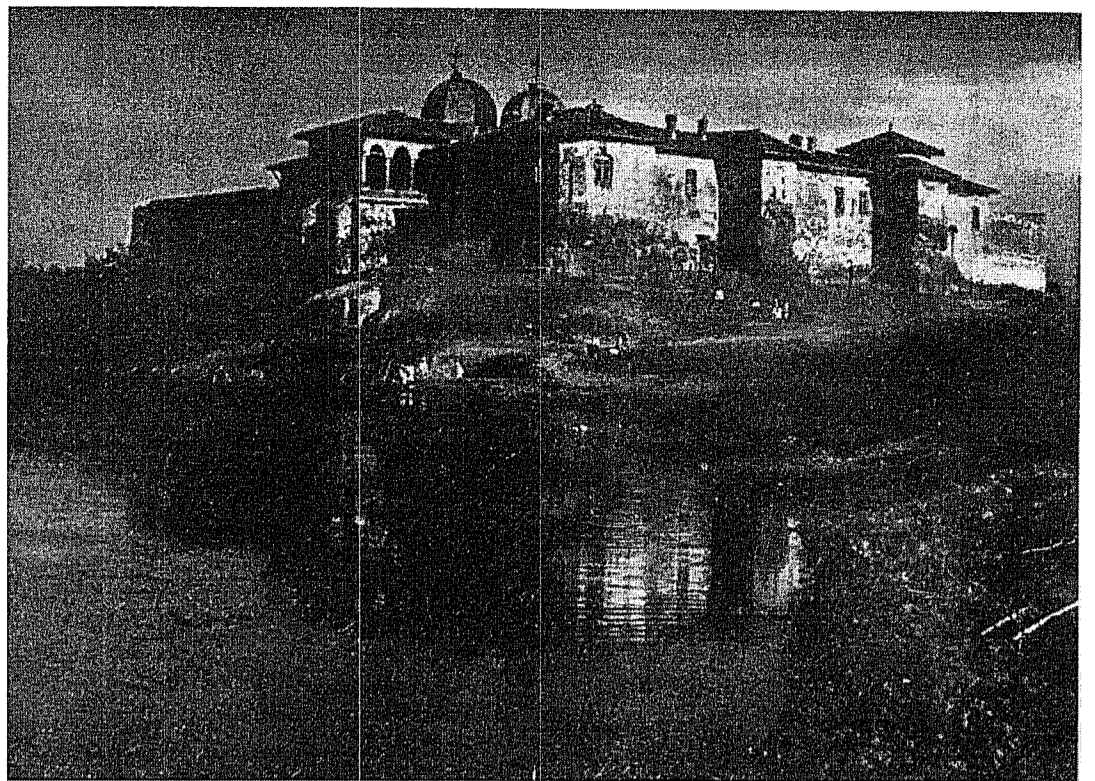
Arhiepiscopul a criticat folosirea cuvântului «supunere», de oarece pentru o persoană care primește darul credinței problema supunerii nici nu se pune, ea devenind în mod naturală acceptare. Discuțiile cu ne-catolicii n'ar trebui să fie niciodată dueluri între inteligențe, fiindcă adevărul îi aparține numai lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să atacăm buna credință a membrilor altor confesiuni: din fericire acesta este un păcat în care catolicii cad destul de rar.

Si iată declarațiile cardinalului Cushing, arhiepiscopul Bostonului, publicate de *La Civiltà Cattolica*.

Vorbind unei mulțimi de câteva mii de studenți catolici cardinalul a spus că Conciliul va putea aduce o nouă primăvară a Bisericii, trăzîndu-ne din apatie și indemnându-ne la o sfințire personală.

Cardinalul Cushing a atras atenția ascultătorilor săi că nu trebuie să așteptăm de la Conciliu o unire imediată a creștinilor; la unire se va ajunge cu timpul, când dragostea și înțelegerea vor deveni adevăratele temelii ale lumii creștine.

Aciași prudentă a fost manifestata de cardinal și atunci când a vorbit ziaristilor; la sosirea sa la Roma, cu ocazia Conciliului: nimeni nu trebuie să se aștepte, pentru moment, la unirea Bisericilor. Un lucru însă este cert, și anume că atmosfera este, din ce în ce mai favorabilă acestei uniri. Cunoașterea reciprocă și o acțiune comună împotriva comunismului ateu sunt două datorii cărora nimeni nu se poate substra. La Boston, a spus cardinalul, dialogul între catolici și ne-catolici a început de mult. S'au avut o serie de întâlniri între preoții catolici și pastorii protestanți și reprezentanții religiei mozaice locale. Protestanții și evreii s'au rugat pentru succesul Conciliului. Unirea Bisericilor protestante și Comunitatea israelită mi-au trimis urările lor pentru munca mea la Conciliu».

Manăstirea Căldărușani

miscellanea

Organizată de p. Enzo Tramontini și inaugurată în primăvara lui 1961, la Ravenna, *Expoziția Bisericii Persecutate* își conține itinerarul dealungul Peninsulei, poposind nu în marile orașe, unde conferințe, ziare și alte mijloace de informație fac cunoscută tragica situație în care se află astăzi Biserica în țările comuniste, ci în micile centre din provincie, unde propaganda comunistă face mai ușor priză asupra oamenilor.

Prețutindeni expoziția este primită cu viu interes. Inițiativa lui «Don Tramontini» provoacă deseori, în rândurile «inteligenței» provinciale, reacții polemice, care înregistrează la activul manifestăției o nouă constituție a raporturilor Bisericii cu materialismul ateu, iar «comuniștilor» italieni, care încă se legănau în iluzia de a putea rămâne catolici servind în același timp interesele Satanei, le deschide în sfârșit ochii asupra realității mult viateci «libertăți» marxiste, atât de crud demascată de această expoziție a Bisericii. Bisericii persecutate.

O altă expoziție: consacrată Bisericii Tăcerii a fost inaugurată la Institutul Biblic din Roma, din inițiativa părinților iezuiți.

Cât se poate de sugestivă, expoziția documentează, cu fotografii și statistici, dezastrușele efecte ale politicii de descreștinare în țările comuniste; printre care, România.

Cu ocazia Conciliului Ecumenic Vatican II a fost inaugurată o mare expoziție a Bisericii, în perimetrul ocupat în fiecare an de Târgul Romei. Expoziția, care a rămas deschisă publicului de la 18 Noiembrie la 9 Decembrie 1962, ilustrează activitatea Bisericii catolice în lume în domeniul misionar, cultural și social. Un stand aranjat de mons. Carol Capros a făcut cunoscute vizitatorilor suferințele Bisericii unite în România, Biserica suprimată în mod brutal și arbitrar, în 1948, de comuniști.

«Buna Vestire», frumoasa și totdeauna bogată revistă a Bisericii Române Unite în exil, care apare la Roma prin îngrijirea unui grup de vrednici preoți români, publică în numărul din Octombrie-December 1962 o admirabilă Pastorală a P.S. Sale episcopului Vasile Cristea.

Documentul, centrat pe evenimentul cel mai important al anului trecut, Conciliul Ecumenic, este un imbold și o călăuză prețioasă de «sfințire personală». Munca în prezența lui Dumnezeu și pentru Dumnezeu este marele motiv al acestei Pastorale.

În același număr al Bunei Vestiri mons. Aloisius Tăutu, parohul bisericii române din Roma, iscălește un excelent articol intitulat «Crăciun cu cântile Bisericești», în care întregul ciclu al Nașterii Domnului este urmărit în scrierile mărilor iconografi ai Bisericii orientale. Splendide citatele

din acești mari, de multe ori necunoscuți poeți ai Bisericii pe care mons. Tăutu le reproduce în interesantul său articol.

«*La Tribune de Genève*» din 29 Noiembrie informează că o delegație a Conciliului Ecumenic al Bisericilor din care făceau parte doct. Franklin Clark Fry, președinte al Comitetului Central, arhiepiscopul Iakovos, vicepreședinte, și doct. Visser't Hooft, secretar general, au vizitat câteva orașe din România (București, Cluj Sibiu, Iași). Delegația a fost primită foarte cald de către Patriarhul ortodox Justinian Marina și de mitropolitul Iașului Justin.

Întorși la Geneva, cei trei iluștri vizitatori au laudat «vitalitatea Bisericii românești», care se manifestă în cult, în știința teologică și în viața mănăstirească.

«Stirea e prețioasă — comentează redactorul notei publicată în ultimul număr al revistei «Cuvântul» — fiindcă dacă Biserica încă libere (au dovadă de atata vitalitate, cu atât mai mult trebuie să vitălim pe vitalitatea aceluia care zac în închisori. Păcat că distincții delegații n'au avut... timp să le viziteze și pe ele... (Cuvântul, Decembrie 1962).

Doi teatre din Roma — și cele mai bune — au reprezentat, în tot cursul lunii Ianuarie, câteva din lucrările cele mai importante ale lui Eugen Ionescu autorul dramatic ajuns în câțiva ani la celebritate mondială, pe care Franța și-l revendică, în timp ce noi, vecinii săi tovarăși de hoinăreli și de vise bucureștene, nu ne resemnăm să-i cedăm pentru simplul motiv că Eugen Ionescu scrie în limba franceză și pentru că și-a nutrit sufletul cu cultura franceză, ca de alt fel marea majoritate a intelectualilor noștri din vechia gardă. La teatrul *Eliseo* românii au aplaudat, cu o convingere și un entuziasm surprinzătoare pentru un public totdeauna definit «apatie și ultra burghez», piesa «*Tueur sans gages*», reprezentată pentru prima dată la Roma acum doi ani, în limba franceză, de compania José Quaglio.

În versiunea italiană atmosfera înfricoșătoare, rarefiată, kafkiană a textului francez se pierde, deși direcția scenică este a aceluiași regizor. Conflictul între rațiune și absurd are, prin tradiție, în Italia, o infinitate de mediațiuni. Așa, de pildă, în textul italian, Béranger rămâne un om în carne și oase, copleșit, chinuit, neurastenic, în totul uman, care nu se poate sublîma în abstracta și metafizică înocență a lui Béranger din textul francez.

La *Ridotto dell'Eliseo* se reprezintă o «noutate» a lui Eugen Ionescu: «*Delir în doi*», alături de care compania Dandolo-Scaccia-Bargone a prezentat alte două acte unice ionesciene: «*Fată de măritat*» și arhicunoscuta «*Lecție*», devenită un «clasic» al genului.

«*Delir în doi*» era o lucrare până

acum inedită pe scenele italiene. O lucrare stranie datorită stilului său composit, care nu poate să nu surprindă după precedentele exemple de teatru ionescian din «prima manieră» în care dramaticitatea textului este pur dialogică și intelectuală. Aici, în schimb, alături de dialectica tipică lui Eugen Ionescu spectatorul surprinde ecouri, e drept aproape imperceptibile, din teatrul lui Adamov, din *Kafka*. Publicul roman a fost oarecum desorientat de prezența, în această piesă, a unei exteriorități paralele acțiunii, la care autorul recurge pentru a potența artificial actiunea.

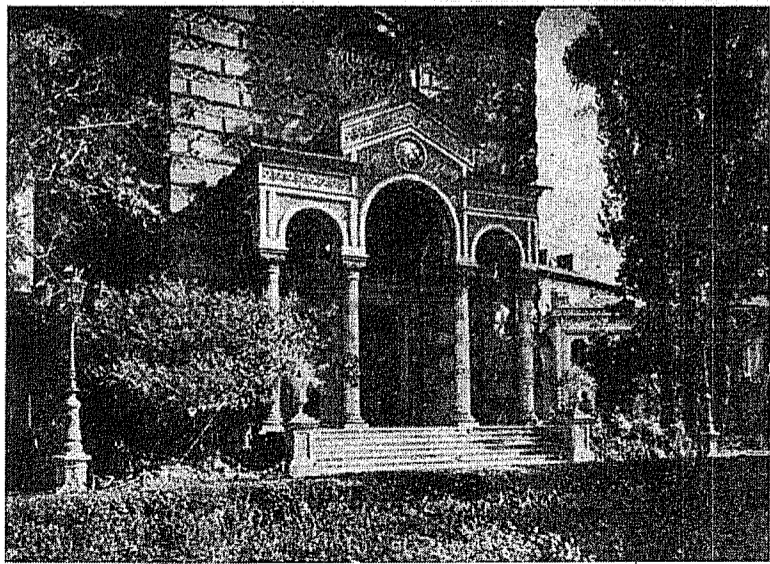
«*Fată de măritat*», deasemeni pentru prima dată pe scena italiană, este în schimb unul din cele mai pure exemple de artă ionesciană. Unul dintre acele armabile dialoguri inutile, improvizate între doi necunoscuți, în care se vorbește de multe și de nimic și în care cei doi conversatori se aprobă reciproc, fără rezerve, dând spectatorului măsura cea mai adevărată a prostiei omenestii. Succesul a fost cât se poate de calduros, cu aplauze la scena deschisă și la sfârșitul fiecărui act.

La «Casa de Mendoza» din Buenos Aires a avut loc a doua expoziție de artă populară românească organizată de una din marile specialiste în acest domeniu în lumea liberă, Doamna Eugenia Ușeriu, soția Preotului Anchiidim Nșeriu din Capitala Argentinei. Domnia sa este cunoscută prin succesele obținute în anii trecuți la Rio de Janeiro și San Paolo.

Un muzicant italo-român însoțit recent dintr-un turneu ne spunea că a fost atras de reclama expoziției în timp ce întâmplător trecea pe stradă, rămânând apoi extaziat de proporțiile prezentării. După spusele sale «Casa de Mendoza» devenise un adevărat centru de pelerinaj pentru publicul argentinian. Peste 40 de metri de panouri, 6 vitrine, neșumărate mașinute îmbrăcate în costume naționale, reconstituiri de odăi românești, cu aproape o mie de obiecte expuse, din care n'au lipsit covoarele, icoanele, polițele, furca de tors și fusul, ulcioarele, farfuriile, lingurile, ouăle încondeiate — toate acestea stărnind entuziasmul vizitatorilor. Autoritățile au dovedit o neasemuită bunăvoință, poliția de Siguranță instituiind o pază permanentă pe durata expoziției spre a o prezerva de eventuale acte de sabotaj comuniste. Totodată Doamnel Eugenia Ușeriu și Natalia Dimitru au editat o admirabilă broșură de propagandă asupra folklorului român, scrisă cu expertă competență tehnică și literară, spre a fi distribuită tuturor vizitatorilor.

În timp ce banii reperșiți îngrășă pe analfabetii misionari din străinătate, refugiații continuă cu enorme sacrificii personale a prezenta lumii libere tot adevărul asupra ceiaze a fost și va mai fi. Prezentul e doar o tragică paranteză, un accident istoric.

(J. N. M.)

Biserica Stavropoleos